

שלמה, הוא אש ומים, שאמר שמיים. עד כאן הרום של השמאלי מוויה למשה, יותרת להנחתה ובספה נשרת בנוף של הארי, שבחובו (אייבר יד) אך בשרו עליי יכاب וגנו. ועל זה אמרו שהמיטים יורעים בעלם תקאו מכבורו הצעדים וכמוועלם התחזון ונספרים זה עם זה. עד כאן ספרי תורה.

ודר

וירד אברם מצרים לאגור שם. מה הטעם למצרים ? אלא משום ששלול לגן ה', שפטותך בגן ה' בארץ מצרים. שם שקל וירד נהר אחד שהוא פישון (בראשית) שם האחד פישון הוא הסבב אתה כל ארץ החוללה אשר שם הזהב. ואברם בינוי שידיע ונכנס באומונה השלמה, רצחה לדעת כל אומן הרגשות שנאחו לו מטה. ומזרים היה נוטע מטעין (ר"א לויין), ומשום בכך ירד למצרים. ובא וראה, הרעב לא נמצא בארץ אלא פאשר מספלקים ור חממים מן הדין.

ויהי פאשר הקרב לבא מצרים. אמר רבי אלעזר, פאשר הקרב ? פאשר קרב היה צrisk להיות ! מה זה פאשר הקרב ? אלא בכתב (שמות יד) ופרעה הקרב, שהוא קרב להתיובתה. והוא קרב אתה ישראאל לחשובה. אף כאן הקרב, שהקרב את עצמו לקדושים ברוך הוא ברואי. לבא מצרים, להתבונן באומן הרגשות ולהתרחק מהן ולהתרחק ממעשי מצרים.

אמר רבי יהונתן, בא ראה, בינו [א"ש מושן] שירד אברם למצרים בלי רשות, השטעבדו בנווי במצרים ארבע מאות שנה, שהרי כתוב וירד אברם מצרים, ולא כתוב רד מצרים, והצטער כל הלילה בהוא בשבייל שרה.

ויאמר אל שרי אשתו הנה נא דעתך כי אשה יפתח מראה אפת. וכי עד הצעה היה לא קיה יודע אברם שהיתה אשה יפתח מראה ? אלא זה פרשונה, שעוד הצעה היה לא הספיק בדמות שרה מרבית האנויות שהיתה

ירדי בעלפה דatti מקריא דעתך ובעלמא תראה ומשתעין דא עם דא) (עד כאן ספרי תורה):

ונר

נירד אברם מצרים לאגור שם. מאי טעמא למצרים. אלא בגין דשקליל לגן יי'. דכתיב בגן יי' בארץ מצרים. דמן שקליל ונחיתת מד נהרא דאייהו לימיינא דכתיב, (בראשית כ) שם האחד פישון הוא הסובב את כל הארץ החוללה אשר שם הזהב. ואברם בין הידע רveal בהימנותא שלימתא. בעא למנדע כל אנון דרגין דאתא חדון לתפא. ומזרים היה גטיל מימיינא (ר"א לימיינא) ובגין כי נחת למצרים. ותא חזי, פננא לא אשכח באראא אלא כד מסתליך רחמי מין דין:

ויהי פאשר הקרב לבא מצרים. אמר רבי אלעזר באשר הקרב, אלא כדכתיב, (שמות ל'יה) מייבעי ליה. מאי פאשר הקרב, אלא כדכתיב, (ס"א נני) ופרעה הקרב דאייהו אקריב להו לישראל לתיובתה. אוף הכא הקרב, דאקריב גרמיה לקדשא בריך הוא קדכא יאות. לבא מצרים לאשכח באנון דרגין ולאתרחקה מנוייה ולאתרחקה מעובדי מצרים.

אמר רבי יהודה תא חזי, בינו (ס"א נני) דנתת אברם למצרים بلا רשות, אשטעבידו בנוי למצרים ארבע מאה שניין, דהא כתיב וירד אברם למצרים. ולא כתיב רד מצרים, ואצטער כל ההוא ליליא בגיןה דשרה.

ויאמר אל שרה אשתו הנה נא ירעתי כי אשה יפתח מראה את. וכי עד הצעה היה לא קיה ידע אברם דאשא יפתח שעתא לא קיה ידע אברם דאשא יפתח מראה להיות. אלא היא אוקמה דעד היהיא